

Pe cine cauți? (3)

Ioan 20.11-18

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 14.09.2018, Actualizat: 14.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 20.11-18

Ioan 20,11-18: Dar Maria stătea afară lângă mormânt și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, stând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare. „Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.” Zicând aceasta, ea s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că este Isus. „Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Gândind că este grădinarul, ea l-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.” Isus i-a zis: „Maria!” Ea s-a întors și l-a zis în evreiește: „Rabuni!” adică: „Învățătorule!” „Nu Mă atinge”, i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu, ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru.” Maria Magdalena a venit și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri.

Dar să revenim la textul nostru din Scriptură, ca să vedem cum întâmpină Domnul pe Maria, care Îl căuta cu multe lacrimi. Desigur locul mormântului nu era locul pentru Mântuitorul înviat, dar era locul pentru Păstorul cel bun, deoarece acolo o oiță, foarte întristată, Îl căuta. Cum ar fi putut inima Lui plină de compasiune să rămână departe, în timp ce un suflet zdrobit de durere și suferință Îl căuta cu lacrimi ca să-și reverse înaintea Lui inima lipsită de mângâiere? Dragostea Lui este de nepătruns, ea este mai tare decât moartea. Sentimentele alor Săi față de El se schimbă foarte des, dar dragostea Lui față de ei rămâne veșnic aceeași. Ce cunoaștere aducătoare de mângâiere pentru inimile noastre nestatornice!

Domnul era aproape, dar Maria nu L-a recunoscut. Ochii ei plini de lacrimi nu căutau pe Isus înviat, ci pe Isus mort. »Spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.« Înțelegerea ei cu privire la El nu depășea granițele mormântului. Domnul a vorbit într-adevăr deseori despre moartea Sa pe cruce și despre învierea Sa; dar nici ea și nici ucenicii nu au avut urechi deschise pentru acest adevăr. Însă ei i s-a deschis urechea, ca să recunoască vocea Sa, de îndată ce El a strigat-o pe nume. Copilul recunoaște vocea mamei și oaia cunoaște glasul păstorului. »Oile Mele ascultă glasul meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.« (Ioan 10.27). Abia a răsunat strigătul „Maria!” de pe buzele Domnului, că imediat vine din partea celui adresat un „Rabuni!” plin de bucurie. Ce surpriză! Ea nu a plâns degeaba, nu a căutat degeaba. El Însuși, nu Hristos Cel mort, ci Cel viu stătea înaintea ei. Toate așteptările ei au fost cu mult depășite. Lacrimile ei au secăt; tristețea ei mare s-a transformat deodată într-o bucurie imensă.

Fericită Maria! – și totuși, cu mult mai mare va fi surpriza tuturor alor Săi, când ei după așa mult timp de dorință și așteptare după El Îl vor întâmpina la venirea Lui! Cu siguranță, nu vor fi cuvinte care să poată exprima în limba omenească câtuși de aproximativ dimensiunea acestei bucurii imense. Dar nici acum El nu va lăsa de rușine încrederea noastră; în toate situațiile și împrejurările noastre, dacă noi căutăm fața Lui, ne va face parte din belșug de dragostea Lui plină de îndurare. Fie ca urechile noastre să fie larg deschise, ca să diferențieze glasul Lui, și fie ca inimile noastre să fie totdeauna gata să urmeze numai glasul Lui.

Desigur cuvintele Domnului: »Nu Mă atinge, căci încă nu M-am suit la tatăl Meu« (versetul 17)

sunt picături amare în paharul bucuriei Mariei. Atâta timp cât noi suntem în cortul acesta, totdeauna trebuie puse bariere firii. Ea este totdeauna înclinată să se amestece în toate; și numai Domnul știe s-o întâmpine la timpul potrivit și în modul potrivit. Pentru noi însă este necesar să supraveghem permanent în rugăciune sentimentele noastre, căci altfel din lipsă de înțelegere vom fi deseori duși în rătăcire. Sunt unii care cu cele mai bune intenții au făcut cele mai triste lucruri! Mulțumiri fie aduse Domnului, când El în dragostea Lui păzitoare ne iese în cale la timpul potrivit, oricât de dureros ar putea fi pentru noi aceasta! – În aceste momente de surpriză fericită Maria nu a gândit altfel, decât că Domnul va continua pe acest pământ relația Sa de până acum cu ai Săi. El se opune acestui gând cu cuvintele de mai sus. Pe moment trebuia să aibă loc o despărțire. Isus înviat trebuia mai întâi să ocupe locul Său la dreapta Tatălui. Lumea a lepădat pe Cel drept; Tatăl L-a primit. Pământul nu l-a oferit nici un loc, unde să-și poată pune capul; dar cerul s-a deschis cu bucurie pentru El. Cu siguranță aceste cuvinte au aruncat o umbră întunecată în inima umplută cu bucurie a Mariei; dar Domnul a avut imediat un mesaj nou, ca să mențină în mișcare râul de bucurie. Dacă relația Lui de până acum pe pământ nu putea fi continuată în chip vizibil, totuși acum va avea loc o relație în duh, care în natura și caracterul ei era mult mai profundă și mai intimă. »Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru« (versetul 17). Ce misiune minunată venită din gura Domnului Însuși înviat! Orice barieră dintre El și ai Săi a fost pentru totdeauna distrusă. Era roada lucrării Sale făcute pe cruce. Păcatele lor au fost pentru totdeauna anulate și ei sunt eliberați pentru totdeauna de sub puterea întunericii și a păcatului. Mântuitorul înviat poate acum să-i așeze cu Sine pe același teren. »Du-te la frații Mei!« Ei nu mai aparțin lumii; ei sunt pentru totdeauna ai Săi; El îi numește »frații« Săi. Tatăl Său este Tatăl lor și Dumnezeul Său este Dumnezeul lor. Ei sunt la fel ca El și pot spune »Ava, Tată!«, ca El. Nimic nu-i poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul lor; nimeni nu-i poate smulge vreodată din mâna Tatălui, nimeni nu-i poate smulge din mâna Fiului. Lucrarea lui Hristos i-a așezat pentru totdeauna pe un teren de nezdruncinat.

Cât de fericită a fost Maria pentru o misiune așa de minunată! Ea »a venit și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri« (versetul 18). Ochii ei L-au văzut și urechea ei a auzit glasul Lui; și ea a savurat marele privilegiu de a fi primul mesager al Celui înviat. Dorința ei după Domnul și sentimentele ei pentru El i-au oferit acest privilegiu înaintea tuturor ucenicilor; și aceștia puteau să audă numai din gura ei acel mesaj minunat încredințat de Domnul personal acestei ucenice credincioase.

Fie ca și noi să ne gândim că până în ceasul acesta Domnul este gata să ni Se descopere și să ne facă purtători ai mesajului Său! Dar să nu uităm, că noi numai atunci putem auzi glasul Lui când stăm într-o legătură vie cu El și practicăm părtășia cu El. »Cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui« (Ioan 14.21). Domnul să întipărească adânc prin Duhul Său aceste cuvinte în sufletele noastre!

Tradus de la: [Wen suchst du? \(3\)](#)

Din articolul „Wen suchst du?“
din *Botschafter des Heils in Christo*, Ediția 1868, pag. 46–48

Traducere: Ion Simionescu